

Beeld: Wout Overkamp

VERDWAALD IN EIGEN STAD

Ik weet niet meer wie ik ben. Ik weet niet meer wat ik ben of wat ik deed. Ik voel mij raar. En kortademig. Is dat de reden dat ik zo praat? Is dit altijd zo? Ik zie een auto naast mij en ik kijk in de autospiegels. Ik zie er geweldig uit. Maar bescheiden als het kan straal ik dat niet uit. Ik weet niet wie ik ben en wat ik hier doe. Ik voel een druk op mijn longen en ik kan niet meer ademen. Black Out.

Ik kijk in mijn koffer en zie wat kleren. Ik loop door het centrum van een stad. Ik zie allerlei gebouwen en beseft wat voor architectonische wonderen het zijn. Ik zie een groot gebouw met gele buizen, daarnaast een gebouw wat bestaat uit kubussen. Ik kies ervoor om een andere kant op te gaan, richting een rode brug. Daar zie ik een kaart met een toeristische route die ik besluit te volgen: van de rode brug naar een witte met daarnaast hoge gebouwen, rechtdoor richting een 'museum', dan een stadhuis, en dan rechts een oude kerk die scheef staat. Maar huh? Wat is dat?

Ik zie mezelf op een beeld. Ben ik dat? Is dat mijn naam? Heet ik Desiderius Erasmus? Ik lijk sprekend op hem dus waarschijnlijk wel. Ik ga naar binnen want de kerk is het enige wat ik op dit moment vertrouw, raar genoeg want kan het niet uitstaan hoe de kerk zich gedraagt. Ik vraag alles en krijg op elke vraag een antwoord. Blijkbaar heet ik Desiderius Erasmus en ben ik een

geleerde en een van de grondleggers van de beschaving van de mens. Ik word meegenomen door twee mannen. Ik word in een kamer gestopt dat op een cel lijkt. Zij denken dat ik gestoord ben totdat ik alles uitleg en zij alles checken. Alles klopt, ik heb niet gelogen. Ik deed aan iets wat 'tijdreizen' heet. De stad daarbuiten is mijn geboortestad, Rotterdam.

Twee dagen lang krijg ik les en dan ben ik volledig aangepast aan de huidige samenleving. In de ruim meer dan 500 jaar die ik heb overgeslagen is mijn liefde voor Rotterdam alsnog groter dan voor mijn vrouwelijke compagnon. Op zondag ga ik naar 'De Kuip' om naar een spel te kijken wat 'voetbal' heet. Heel vlug begrijp ik wat 'buitenspel' betekent (iets wat vrouwen na jaren nog niet begrijpen). Ik schreeuw mijn keel uit op Vakkie X achter het doel en ik leer een spreuk die gaat als volgt: 'Je verlaat wel je vrouw maar nooit je club.' Na al die tijd pas ik mij aan en houd ik meer en meer van mijn Rotterdam.